

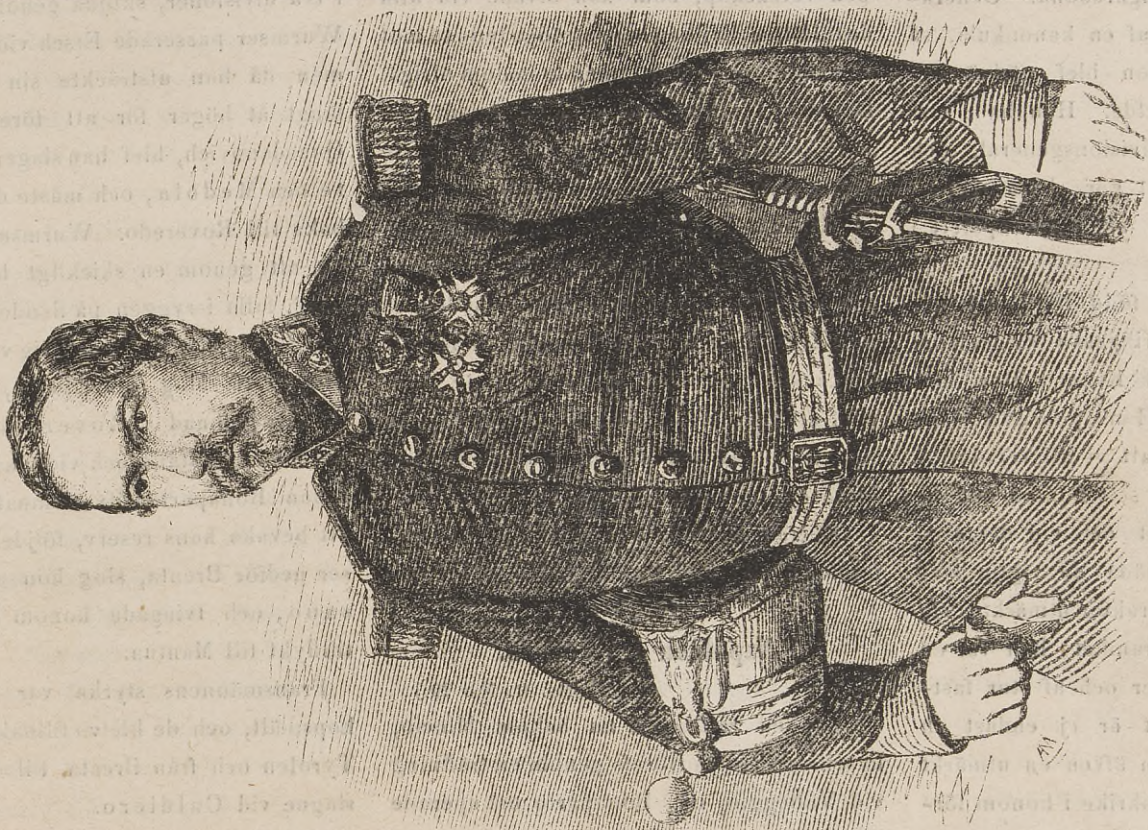
Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERADT NYASTE
SÖNDAGSMAGASIN.

N:o 30. Utkommer hvarje Söndag. Göteborg den 24 Juli 1859. Pris för År: 10 R:dr Riksmünt. XIII årgången.

Ofverste Charlier, † vid Magenta.

General Auger, † vid Solferino.

General Auger.

Denne general, hvars förlust djupt beklagas, var en af franska arméens utmärktaste officerare. De nya fruktansvärda artillerivapnen hade under hans ledning vid Magenta visat de mest gynnsamma resultat; man väntade sig mycket af honom äfven i det stora slaget vid Solferino, då döden kom och gjorde ett slut på denna lysande krigarebana. Generalen sårades i armen af en kanonkula, så att axelns amputation blef nödvändig, hvilket han ej öfverlefde. Han hade just blifvit utnämnd till divisionsgeneral, och Napoleon lade, för att göra detta begripeligt för den döende, sin egen epålett i hans hand.

General Auger var född 1809, och utmärkte sig såväl i afrikanska kriget som ock under kriget på Krim. Han blef 1856 brigadgeneral. Hans politiska åsikter voro liberala, så att vi uti revolutionerna 1830 och 1848 sett honom ådagalägga dessa tänkesätt och vid det sistnämnda tillfället bekläda en vigtig förtroendepost. Hans karakter utmärkte sig för enkelhet och rättframhet; han var en fiende till alla intriger och af stor fasthet i grundsatser; det är ej endast en förträfflig militär, utan äfven en utmärkt medborgare, som Frankrike i honom förlorat.

Öfverste Charlier.

Öfverste Charlier härstammade från en militärisk familj; hans far dog för fäder-

neslandet vid försvaret af Soissons 1814, och sonen erhöi, i det ögonblick han, i spetsen för sina trupper, framträngde mot Ponte di Magenta, fem blessyrer, alla dödliga. — Han var född 1804 och hade med stor tapperhet deltagit i fälttågen i Belgien och Afrika. "Öfverste Charlier", säger hans biograf, "var ej allenast en kungskapsrik militär, utan äfven en vän af konst och vetenskap, som han öfvade vid alla de tillfällen, hvilken hans stränga lydndad mot sina militära pligter lemnade honom öfriga. Det var, i strängaste sanning taladt, en kärleksfull och hängifven själ. Han ville aldrig gifta sig, af önskan att kunna lefva uteslutande försitt kall. Mot sin gamla moder, som han egnade de ömmaste omsorger var han den bästa son. Han hade endast sina tjeuster mot fäderneslandet att tacka för sin framgång, och visste som chef att försvara sina underlydandes rättigheter, utan att derföre ådagalägga en blind eftergifvenhet."

Öfverste Charlier var officer af hederslegionen och af Leopoldsorden.

Napoleon I i Italien.

(Forts. fr. N:o 29.)

Beaulieu retirerade nu bakom Mincio, hvarifrån han bortdrefs genom en träffning vid Valleggio, och Bonaparte ockuperade derpå Verona och Legnano.

Beaulieu drog sig tillbaka till Roveredo för att försvara passen i Tyrolen, men kvarlemnade en garnison i Mantua, hvilken stad Fransmännen blockerade.

Marskalk Wurmser ankom nu med förstärkningar, hvilka ökade österrikiska arméen till 60,000 man. Fransmännen hade tillsammans 55,000, hvaraf 15,000 befunno sig framför Mantua och 10,000 underhöllo kommunikationen, så att endast 30,000 mötte Österrikarne på slagfältet. De sistnämnde hade för afsigt att upphäfvast blockaden af Mantua. De framtågade i två divisioner, skiljda genom Gardasjön. Wurmser passerade Etsch vid Castiglione, men då han utsträckte sin linie alltför långt åt höger för att förena sig med Quasdanovich, blef han slagen vid Sonate och Medola, och måste draga sig tillbaka till Roveredo. Wurmser företog sig då, att genom en skickligt beräknad rörelse, falla i ryggen på fiendens eftertrupper, hvilka försökte bana sig väg till Etsch. Bonaparte slog Davidovich, som blifvit kvarlemnad i Roveredo, både vid nyssnämnda ställe och vid Calliano, och sedan Bonaparte öfverlemnade åt Vaubois att bevaka hans reserv, följde han Wurmser nedför Brenta, slog honom vid Bassano, och tvingade honom att taga sin tillflykt till Mantua.

Fransmännens styrka var nu mycket hopsmält, och de blefvo tillbakadrifna från Tyrolen och från Brenta till Etsch, samt slagne vid Caldiero.

Emellertid lyckades Bonaparte undvika denna nyssnämnda ointagliga position genom att passera sumptrakterna på en väg vid Arcole, och återigen måste Österrikarne retirera.

DEN GAMLE SMUGGLAREN.

NOVELL

af Ludvig Rosen.

Öfversättning.

(Forts. fr. N:o 29.)

»Jag är löjtnant Schellenberg af skyddskorpsen och detacherad med detta manskap till Wolfsgrund; ser jag i er godsets egare?»

Marx spratt till vid officerens ord och uppträdande, och höll den breda handen öfver ögonen, som om han så noga som möjligt ville betrakta den valande. Derfäst sade han sträft:

»Jag eger om Wolfsgrund, men då jag erbjöd mig att mottaga officeren och något manskap, räknade jag icke på ett så stort antal. Jag kan blott hysa omkring sex eller sju man.»

»Min instruktion föreskrifver mig visserligen icke, huru många man jag skulle taga med mig hit, men det är i alla fall af stor vinst, om det här, så nära gränsen, befinner sig en så stark post som möjligt, och öfverkontrollören i Eversburg mente, att man ganska lätt kunde mottaga så mycket folk i Wolfsgrund.»

»Det må herr öfverkontrollören gerna mena, men jag mottager utom er icke öfver sex eller sju man.»

»Och hvar skall man då inlogera de öfrige?»

»De kunna förläggas,» svarade Marx efter ett kort betänkande, »i Waldhof, ett gammalt adligt hus, en god kvarts timmes väg härifrån; det är väl något förfallet, men det saknar icke rum, som kunna bebos. Äfven ligger en qvarn i närheten, och nog mottager mjölnaren dem; jag skall låta bringa dit halm, potatis och dylikt, som kunde fattas enom.»

»Är då icke herregården bebodd?»

»Åh jo, men blott af en dame, som icke låter se sig, och hennes tjänstlicka.»

»Då skall jag genast sjelf gå dit och taga stället i ögonsigte. Men finner jag icke någon tillfredsställande plats för mitt manskap, så får det tills vidare stanna här.»

Utan att akta på sin ovänlige värds låga mummel, besöjde Schellenberg i första rummet de nödiga anstalterna till sitt manskaps förplägning och frågade sedan Marx om vägen till Waldhof. Efter erhållen upplysning, kvarlemnade han sitt folk under Winrichs uppsigt, och anträdde sin vandring, ringa uppyggd af sin värds knarriga och fränstötande väsen. Men snart tog naturens skönhet honom helt och hållet i anspråk. Wolfsgrunds dalöppning blef smalare, bäcken brusade fram öfver vildt kringkastade klippstycken, sköljande till höger en brant klippvägg, i det den till venster knappt lemnade plats för fotstigen mellan dess bädd och brådstupande bergsluttningar. Plötsligt utvidgade sig dalen åter och ett förtrol-

Provera försökte nu upphäva Mantuas belägring genom att rycka fram från Padua. Alvinzi bjöd Bonaparte motstånd vid Adige. Slaget vid Rivoli, som var mycket nära att förloras, vanns genom en ganska bedräglig list af Napoleon, och Provera blef likaledes tvungen att gifva sig. Österrikarne, tillbakadrifna, samlade sig först åter vid Tagliamento och Drau; Würmser öfverlemnade Mantua.

I Mars 1797 företog Bonaparte att framtränga till de österrikiska arfländerna — en utomordentligt djurf plan, då han ej hade någon säker grund att bygga på eller några kommunikationer, och hvilken han ej ens hade kunnat försökt, om Österrikarne hade dragit sig inåt Tyrolen, i stället för till Drau och om de hade lemnat denna direkta väg till Wien, hvarest finnas talrika starka positioner, som kunde försvaras genom landtuppbåd. Fransmännen passerade nu lyckligt Tagliamento och Isonzo, intogo Triest och Laybach, samt ockuperade den vigtiga Col de Tarvis. De gingo öfver Drau vid Villach, tågade vidare mot Klagenfurth, gingo genom passen i Neumarkt och trängde fram mot Judenburg vid Muhr. I detta ögonblick af yttersta fara för Bonaparte gälv sig Österrikarne, och den bekanta freden i Campo Formio blef avslutad, hvarigenom Frankrike vann stora andelar af österrikiskt land i norra Europa och Österrike fick norra Italien i utbyte.

Medan Bonaparte var frånvarande i Egypten, blefvo Fransmännen öfverallt i

landskap utbredde sig för den ensamme vandraren. Från en liten sidodal framslingrade en annan bäck, på landtungan, innan de begge bäckarne förenade sig, lågo Waldhofs byggnader, dels nedfallna i ruiner, dels ännu bibehållne; der bakom utfylle saltiga slätter dalöppningen, under det att en kedja af al- och videträd betecknade den nu tillökte bäckens slingrande lopp; praktfulla löfskogar, blandade med enstaka barrträd, betäckte bergen, tills dessa, skjutande sig framför hvarandra, tillstängde utsigten. Waldhofs ruinaktiga utseende öfverensstämde förträffligt med traktens storartade karakter och ökade intrycket af ett militär svärmod, som låg utbräddt öfver det hela och som nu öfverföll Schellenbergs sinne liksom med en ljuf rysning. »Såsom jag nu känner, sade han för sig sjelf, »måste hemlängtan vara, eller längtan efter kärlek.»

På nära håll betraktadt, förlorade visserligen Waldhofs elegiska romantik mycket af sin tjusning, i det de med fullkomligt förfall kämpande byggnadsresterne dock gjorde ett nedslående intryck. Det hela måtte förden varit ståt-

Italica tillbakadrifna. Scherer hade vid Etsch 57,000 man att ställa emot 58,000 kejsrliche med 6000 man kavalleri vid Tagliamento, under Kray, som hade en mycket betydlig reserv. Fransmännen närmade sig, och hade nästan hunnit till Verona, men drevos snart tillbaka och ledo ett fullkomligt nederlag vid Magnano. Med Österrikarne förenade sig nu 20,000 Ryssar under Suwaroff. Moreau, som öfvertagit befälet öfver Fransmännen, drog sig bakom Adda. Denna flod öfvergicks oförmodadt, Serrurier var tvungen att gifva sig, och Fransmännen drogo sig tillbaka bakom Ticino till Turin och Alessandria, för att der afvakta ankomsten af Macdonalds armé från Neapel. Sedan Suwaroff genom en snabb rörelse hade öfverfallit Turin, måste Moreau gå tillbaka på Genua. Vägen vid Ceva var blockerad, men han lyckades att på bergsvägar komma till Loano, en stad vid kusten vester om Genua. Kejsrliche rådets befallningar afhöllo Suwaroff från att anfälla Moreau på dessa berg.

Emellertid antogade Macdonald genom Modena, Parma och Piacenza, för att anfälla österrikiska kommunikationslinierne. Då Suwaroff fick höra detta, samlade han 30,000 man, och efter tre dagars strid vid Trebbia, slog han Fransmännen, som måste draga sig tillbaka till Genua. Mantua och Alessandria intogos nu af Österrikarne.

Joubert tog befälet öfver franska ar-

ligt nog, men nu hade ringmuren nästan öfverallt störtat ned, grafven hade blifvit uppfylld med ruiner, ingångsporten låg nedramlad. Af slottsbyggnaden stod numera blott en sidoflygel oförstörd; den stängde ingångsdörren och de med gardiner äfvensom med blommande vexter försedda fönstren på nedra botten häntydde på, att derinnanför bodde människor. Öfriga delen af slottet hade blifvit förstörd genom eldsvåda, såsom det syntes af de svärtade murarne och de halft förkolnade bjelkarne, dock funnos i den motsatta flygeln några temligen väl bibehållna rum, som i nödfall kunde bebos samt också lätt istandsättas. De fordna sidobyggnaderna voro helt och hållet förfallna, blott en qvarn, belägen vid ena sidan af bäcken, visade sig som en bering för människor, hvilka hon äfven tjänade till industriell nytta. Några rader högstammiga lindar och almar beskuggade gårdsplatsen, och susandet från deras grenar var det enda, som afbröt den djupa stillheten.

Schellenberg beträdde detta förödelscens och tynnadens ställe med allvarliga känslor. I dessa förfallna kvarlef-

méen, och kom under sitt framtågande till en sammandrabbning med Österrikarne vid Novi. Efter en het strid, ledo Fransmännen ett fullkomligt nederlag, och flydde i förvirring.

Championnet fick nu befälet öfver Fransmännen, 60,000 man, mot Melas, som hade 68,000 i fält. Den franske generalen, som fått order att understödja Coni, gick ditåt med 35,000 man, men de skingrade franska kolonnerna anfölls från flere håll af Melas, och besegrades vid Genola. St. Cyr slog Österrikarne vid Novi, men som en farsot utbröt inom franska hären, så bröt denna sistnämnda alldeles upp. Genua var den enda plats, som återstod dem i Italien.

(Slutet följer.)

Förhör med spioner i franska lägret.

Alltifrån krigets början har den franska-italienska arméen haft besök af en mängd österrikiska spioner i alla möjliga förklädnader, som bönder, köpmän, prester, resande etc. Man har tillochmed ertappat många under fransk officersuniform, ja äfven några, förklädda till zuaver.

Krigsdomstolen är sammansatt af följande ledamöter: en öfverfältväbel, såsom president, och två kaptener, som assessorer. Dess domar ega gällande kraft och tillåta ingen appell.

Österrikarnes flykt vid Mincio.

Denna egde rum efter bataljen och sedan de bekanta positionerna voro intagna

vor efter ett fordom praktfullt slott bodde alltså en människoskygg gammal dame, sannolikt den sista telningen af en utdöd familj, ej mera bärande hvarken blommor eller frukter, omgifven af grus och förfall, glömd af människorna! Det var Schellenberg tillmod, som om han vore tvungen att närma sig den ensamma och öfvergifna, att visa henne någon tjänst eller på hennes glädjelösa stig kasta en blomma af menskligt deltagande. Hvem vet, huru länge det varit sedan något välvilligt ord klingat i detta för den yttre världen tillslutna öra eller någon känslfull blick fallit på detta af sorger färad ansigte!

Några barn med en liten hund lekte i närheten af qvarnen; men då den främmande närmade sig, försvunno både barnen och hunden. Schellenberg följde de känslor, som blifvit väckte hos honom, och fortsatte icke sin väg till qvarnen, utan till den bebodda delen af slottet och bultade på den lästa dörren. Den öppnades af en ung qvinn, förmodligen den tjenarinna, om hvilken Marx hade talat; ty klädseln var för fin för en böndiga, men

(Fortsättning pag. 238).

Förehör i franska lägret med österrikiska spioner.

Österrikarnes oordnande flykt vid Mincio, oaktadt officerarnes bemödanden att hejda dem.

af Fransmännen. Kejsar Frans Joseph hade då dragit sig tillbaka till Volta, för att derifrån observera de allierades rörelser, och ämnade att sedan söka säkerhet bakom Veronas murar. Trupperna läto ej hindra sig i sin vilda flykt ens af sina egna officerare och chefer, hvilka med sabel och pistol i hand sökte hejda strömmen och hopsamla en trupp för att hjuda motstånd vid de sista positionerne. De sprungo om hvarandra, tilldess Mincio befanns mellan dem och fienden. Flere befälhafvare indrogos i hvimlet, de voro tvungne att följa med och se sina bemödanden misslyckas.

Hvarjehanda.

I Stenografi (snabbskrifningskonst) kommer, på österrikiska regeringens befallning, en lärostol att inrättas vid universitetet i Wien. Måtte detta beslut vinna efterföljd på flere ställen, ty stenografien såväl som mnemoniken (minneskonsten) äro viktiga hjälpkällor vid ungdomens undervisning, och förtjena att komma till användande, ty de skola gifva mångfaldig ersättning för den tid, som användes på deras inhemtande och förskaffa lärjungen en praktisk vinst för hela lifvet. De kunna båda anses för viktiga uppfinningar af vår tid, mnemoniken dock endast hvad dess utbildning beträffar, ty som dess uppfinnare antages allmänt greken Simonides.

Två söner till Kossuth befinna sig på listan af studerande vid *University College* i

London, och hafva nyligen erhållit prisbelöningar för flit utdelade genom lord Palmerston.

En staty af Händel upprestes d. 1 Juli i Halle, den store kompositörens födelsestad. I Berlin förbereder man äfven en dylik hyllningsgärd.

Meyerbeer befinner sig f. n. i London, hvarest hans nya opera "Wallfärden till Ploërmel" innan kort skall uppföras.

Sonen till exkonungen af Oude har från London skrivit till sitt hemland, att han har utsigt att återfå sin faders thron.

Strödda tankar.

En hemlighet är nästan alltid en tryckande börda; få människor hafva kraft att bära den.

I ensamheten öfvergå böjelser lätt till lidelser.

Storhertiginnan Maria Paulowna af Sachsen-Weimar,

född Storfurstinna af Ryssland, afled den 23 sisl. Juni. Hon var en dotter till kejsar Paul I och föddes 1786. Hon förmäldes 1804 med, och var sedan 1853 enka efter Storhert. Karl Fredrik af Sachsen-Weimar. Denna furstinna är allmänt och uppriktigt saknad i sitt land. Hon var alla behöfvandes vän, och hennes människovänliga företag, vittnande om mer än vanlig förmåga i denna väg, skola bevara hennes namn åt efterverlden. En tysk tidning yttrar följande ord om denna utmärkta qvinna:

»Kan icke jag utträtta det?»

»Hvarför icke? Saken är i kortket följande: Jag är hitskickad med ett starkt detachment soldater, för att bistå tulltjenstemännen mot smugglarna, och trodde mig i Wolfsgrund kunna få kvarter med tolf af mitt folk, men egaren vägrar att mottaga oss alla, och det är nu frågan, om ej kanbända fem soldater skulle kunna inkvartaras här i Waldhof. Hjelnaren åtager sig kanske mot ersättning förplägningen, och i Wolfsgrund är man villig att hitskaffa det som kan felas.»

Flickan försjönk i fundering och bemärkte härunder icke, med hvilket deltagande officers blickar hvilade på henne. Men det var också en njutning att betrakta denna ljuflva varelse. Den fina gestalten utvecklade alla former i de mest fulländade proportioner; omkring den höga pannan lågo ymniga flåtor af glänsande brunt hår; långa ögonhår beskuggade de djupblå ögonen; den lilla munnen egde denna underbara fyllighet, som tycktes lika befryddad med ungdomlig glädighet som med smärta och hvilken lennar oss i ovisshet, om ett glädt eller ett sorgligt

»Furstliga personer pläga vanligen uppskattas efter måttet af sina välgörenhetsgäfvor: för Maria Paulownas höga värde är detta en alltför ringa gradmätare. Rikt begåfvad med jordiska egodelar, utdelade hon visserligen dessa hvar och när hon mötte nöden och behovet, men hennes begrundan och verksamhet räckte vida utöfver ögonblickets kraf; hennes välgerningar voro ej af förgänglig art, de skola ärfvas från slägte till slägte, ty hon har grundlagt och understödt inrättningar, som äro verksamma för folkets höjande i inre och yttre måtto. Det finnes få länder, hvarest, sedan ett halft århundrade, så gynnsamma förändringar i folkets inre lif kunnat förmärkas som i Weimar. Dessa leda tanken tillbaka till den ädla ande, som utbredt sina skyddande vingar öfver dem.»

Denna furstinna förtjenade i ordets hela bemärkelse att bära titeln storfurstinna; måtte hennes exempel vinna efterföljd i alla länder!

Ännu en scen från Solferino.

Under den blodiga striden den 24 Juni hade en del af österrikiska regementet *Wasa*, som blifvit afskuren från de öfriga kejsarliga trupperne, sökt sig en tillflyktsort i byn Solferinos kyrka. Åtta eller tio fransyska soldater, som ströfvade omkring på gatorna i byn, för att söka flyktingar, stannade vid kyrkan och inträngde beslutsamt dit med fällda bajonetter. En officer gick dem till mötes, med följande ord:

ord först skall halka öfver dess läppar; händerna, ehuru de tycktes vara nog förtrogna med arbete, voro detoaktadt fina och hvita. För att gifva den obeslutsamma mera tillförsigt, fortfor den unge mannen:

»Jag skall ställa folket under en bepröfvad underofficers befäl och ansvarar för ett oklanderligt uppförande. Jag är så långt ifrån att vilja tillskynda den gamla damen ens det ringaste obchag, att jag fast mera skall begagna hvarje tillfälle för att visa henne min upprigtiga vilja att tjena henne, ja, det skulle till och med bereda mig en innerlig glädje, om jag kunde visa henne någon tjänst.»

Ett egendomligt uttryck utbredde sig öfver flickans drag, läpparne tillslöto sig fastare, för att icke öppna sig till skratt, ögonlocken sänkte sig plötsligen, för att dölja den lilla skalkaktighet, som började framlysa i ögonen. Sedan sade hon, utan att se upp:

»Hvarifrån härleder sig då det deltagande, ni tyckes hysa för den gamla damen?»

»Man behöfver blott,» svarade han med öppenhetig-

— Vi gifva oss; vi hafva nedlagt våra vapen!

De franska krigarne betraktade hvarandra öfverraskade. En gammal soldat gick fram till officern, som hade talat, och hvilken nu befann sig midt uti en grupp, som bildat sig kring truppens befälhafvare; fransmännen ingingo i kyrkan.

— I ären här minst ett helt regemente, om icke en brigad, sade fransmannen. Se här är ju en öfverste. I måsten säkerligen också hafva en fana! Gifven oss den!

Officieren bleknade; de öfrige utbytte oroliga blickar.

— Vi veta ingenting om vår fanas öde, svarade han, vi känna icke huruvida hon blifvit räddad, eller tagen. Vi hafva den icke mera.

Hans röst darrade, då han framförde dessa ord.

Den gamle soldaten betraktade honom skarpt, och fortfor med hotande min:

— I hafven fanan! Låten oss få den. Skynden er!

Denna gång teg officern. Oron målade sig i alla hans landsmäns drag.

— Vänta litet, ropade en fransk infanterist, ni fån en minut för att besinna er. Sedan denna tid är förbi, skola vi spetsa er, hela sällskapet.

Fransmännen satte vid dessa ord sina bajonettspetsar mot officerarnes bröst, så att de ej kunde röra sig från stället; deras folk uppfyllde koret och gångarne i kyrkan.

Den gamle soldaten hade fått ögonen på en liten sextonårig fanbärare, som, förfärad af detta uppträde, höll sig bakom de öfriga. Han fattade gossen i armen och drog honom till sig.

— Säg mig hvar fanan är, dundrade han till honom, eller du är dödens barn!

Den olycklige ynglingen svigtade, han stammade några ord, sökte att göra motstånd, men tvungen att gifva efter, ställde han långsamt sina steg åt sakristian; Fransmännen uppgåvo glädjerop och Österrikarne mumlade missnöjde sins emellan.

För att slippa smärtan att nödgas öfverlemna sin fana, hade officerarne lösgjort henne från stängen och hoplagt henne såsom de sidentygstycken, hvilka utgjorde kalkdukarne, voro lagde. De hade på detta sätt blandat henne med kyrkoprydnaderne, i den öfvertygelse, att ingen skulle tänka på att profanera dessa.

Fransmännen beundrade detta goda infall, sedan den unge fanbäraren, pekande på ett skåp, som de öppnade, hade afslöjat hemligheten.

Under tiden hade en annan soldat, som höll på att genomleta kyrkan, upptäckt fanstängen bakom högaltaret och kom frambärande med den i triumf.

Sedan man nu lyckligt och väl kommit i besittning af den dyrbara troféen, en präktig fana, med kejsardömets vapen och regementets namn i rikt guldbroderi, utbröt oenighet mellan eröfrarne. Hvar och en ville blifva egare deraf; man hade så

när rifvit henne i stycken, på det att alla skulle bli belåtna.

De tre ifrigaste hade lyckats aflägsna de öfrige, och hållande i hvar sitt hörn af fanan, fortsatte de ifrigt dispyten under kyrkans porthvalf.

— Det var ju min idé att söka henne, sade den gamle soldaten.

— Men fanan bör följa med stängen, skrek den, som hade upptäckt denna sistnämnda.

— Jag, inföll den tredje, upptäckte henne bland alla de der trasorna, naturligtvis är hon då min.

Tvisten tycktes blifva allt hetare, då plötsligen slag af hästhoftar läto höra sig.

Det var general Forey, med sina adjutanter.

— Hvad föregår här? frågade generalen.

Soldaterne berättade händelsen och orsaken till tvisten.

— Jag skall laga, att alla bli tillfredsställda, sade han. Gif mig fanan. Den skall ännu i afton bli öfverlemnad åt kejsaren jemte edra namn. Skrif upp namnen på dessa tappra, fortfor han, vänd till en af sina följeslagare, först och främst namnet på gubben, som har sådana goda idéer.

Befallningen åttlyddes, och samma afton framlades fanan för kejsaren.

(L'illustration.)

Rättelse:

I No 29 pag. 227, 4 spalt. 48 rad. nedifrån står: 20,000; läs: 20 millioner.

het, »att se denna vistelseorts enslighet, denna bonings förfallna tillstånd, för att kunna inse, att blott lifvets hårdaste slag, hjertats smärtsammaste känslor kunnat vara i stånd att förmå ett kvinligt väsen att här söka en tillflykt.»

»Finner ni då verkligen denna vistelseort så förfärlig?» frågade hon med någon förvirring.

»Trakten är uppfylld med romantisk skönhet,» svarade officern lifligt, »man kunde aldrig önska sig en mera förtjusande vistelseort, men — man måste dela den med ett älskadit väsen! Skulle icke hjertat eljest i denna svärmodiga ensamhet förtära sig sjelft af otillfredsställd längtan?»

Under andra omständigheter hade väl Schellenberg med någon blygsel ertappat sig i dylika utgjtelser för en tarflig flicka, men under ögonblickets upphöjda stämning hade han den öfvertygande känslan att blifva förstadd, och detta blef han verkligen också. Flickan upplyftade sina tankfulla ögon till ynglingens lifliga ansigte, men

derester nedslog hon hastigt sin blick och sade med vek stämma:

»På sätt och vis kan ni ha rätt.»

»Och,» fortfor Schellenberg ifrigt, »uti hvilken sorglig människoomgifning befinner sig icke här ett ensamt bonde fruntimmer! Dess närmaste granne tyckes vara en hård, otillgänglig man, de öfrige grannarne torde kanske hufvudsakligen bestå af smugglare och tjufskyttar, den lilla staden Eversburg är också bra aflägsen — — hvem skall då en så isolerad kvinna anlita? Hvilken solstråle kan falla på hennes fördystrade sine? Vål anser jag det som en stor tröst för den ensamma, att hon i er eger vid sin sida ett ungdomligt väsen af stor uppfostringsförmåga, men hvarifrån tager er unga själ erfordrerligt lefnadsnod, så att ni fortfarande kan förblifva en så tröstrik följeslagerska?»

I sin ifver hade han fattat flickans hand, men hon drog den rödnande tillbaka och sade sakta:

»Det är min bestämmelse att här tillbringa mitt lif.»

»Men ni förtjenar dock lifvets skönaste, ljufvaste bestämmelse,» svarade Schellenberg varmt.

»Försyner leder hvar och en människa på den för henne egnade väg,» sade hon, i det hon skakade på hufvudet. »Hvad föröfrigt afsigten med er härvaro angår, så tror jag, att, med mjölnarens hjälp och Wolfsgrunds understöd, några af ert folk här skola finna plats. Sänd bara hit dem. För ögonblicket är mjölnaren icke tillstädes, men jag skall tala med honom.» — En lätt nigning afskedade officern, men plötsligen vände hon sig åter om och sade: »Tag er föröfrigt tillvara för Marx i Wolfsgrund!» hvarest hon försvann.

Under en ganska egendomlig sinnesrörelse anträdde Schellenberg återvägen. Den varning, som vid afskedet tillropats honom, sysselsatte honom mindre, än varnarinnan, som hade gjort ett visst intryck på honom. Der, hvarest man, före vägens krökning, kunde för sista gången se Waldhof, stannade den unge mannen och sade för sig sjelf:

(Forts.)

Franska soldater upptäcka regimentet WASAS fana, gömd i sakristian uti kyrkan i Solferino.

Nästa No utgives Söndagen den 31 Juli.

Härmed följer Romanbihanget: "Arivet," pag 33-40.

C. PETERSENS OFFICIN 1859.